

54

1962-2016

**Vereniging
Nederlands Nieuw-Guinea
Militairen 1945-1962**

- Reünie 2016
- Algemene Ledenvergadering
- Nederlandse Vetranendag

kijk op pagina 20

kijk op pagina 21

kijk op pagina 22

**Nieuwsbrief
16^e jaargang nr. 52 - februari 2016**

Colofon

De doelstelling van de Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962 is het bevorderen van de onderlinge contacten tussen de militairen, die in de periode 1945-1962 in de Nederlandse Krijgsmacht hebben gediend in het voormalig Nederlands Nieuw-Guinea. Het in de ruimste zin van het woord behartigen van de belangen van die militairen en hun families. Het herdenken van hen die gevallen zijn bij de vervulling van hun plicht, evenals van hen die, ten gevolge van, ongevallen of ziekten tijdens militaire dienst zijn overleden. De Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen is aangesloten bij het Veteranenplatform.

Beschermheer, tevens adviseur: Luitenant-generaal C.J.M. de Veer b.d.,
Voorheen Inspecteur-generaal der Krijgsmacht en der Veteranen.

Algemeen adviseur: Kolonel L. Habraken b.d.
Voorheen directeur van het Veteraneninstituut.

Lid van verdienste: J. Peperkamp

Ereleden:

A.S. Poortvliet
H.P. Willemsen
D. Willemsen-Hens

Bestuur:

C. Aarts, voorzitter (Rijen),
C. Drost, secretaris (Koog a/d Zaan),
H. Vos, 2e secretaris (Kerkdriel),
J.H. van Hensbergen, penningmeester (Arnhem),
C. van Vliet, organisatie Reünie (Winkel),
A. Dielemans, organisatie Nieuwjaarsreceptie (Roosendaal),
A.J. Bouterse, voorzitter Sociale commissie (Schagen)
M.P. Leijs, défiles Wageningen en NLVD (Oosterhout)

Contact

Secretariaat: C. Drost

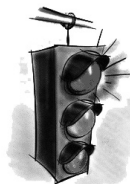
Brouwersveld 2, 1541PG Koog a/d Zaan, tel. 075-6160779, mob. 06-22332531
E-mail: info@vnngm.nl

Website: www.vnngm.nl

Redactie Nieuwsbrief: J.H. van Hensbergen
Ravelstraat 4, 6815 HB Arnhem, telefoon 06 53199548
E-mail: hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

Copyright: Tegen overname van artikelen bestaat in principe geen bezwaar, mits hier vantevoren toestemming voor is verleend en duidelijk in de uitgave wordt vermeld. Geplaatste foto's komen uit privé collecties tenzij anders vermeld.

De inhoud geeft niet noodzakelijkerwijs de mening van bestuur en/of redactie weer. Bestuur en/of redactie kunnen daarom niet aansprakelijk worden gesteld voor de inhoud van de geplaatste artikelen. De redactie behoudt zich het recht voor artikelen te weigeren of te redigeren.

**Sluitingsdatum kopij Nieuwsbrief nummer 53:
15 juni 2016**

Februari 2016

Van de voorzitter.

Ondanks dat deze Nieuwsbrief in februari verschijnt, wil ik u toch nog, met alle goede bedoelingen, het allerbeste toewensen voor 2016.

Door verplichtingen elders kon ik ook niet aanwezig zijn op onze Nieuwjaarsreceptie in Roosendaal om de daar aanwezigen de hand te schudden. Vandaar deze late schriftelijke wens voor u allen.

De eerste activiteit was op 14 januari op de Bernhardkazerne in Amersfoort. Het betrof de gezamenlijke Nieuwjaarsreceptie van de besturen en genodigden van de VOMI de BvW de FIM en de VNNGM. Daaraan voorafgaand een vergadering van bestuursvertegenwoordigers van diezelfde verenigingen. Op 28 januari de eerste vergadering dit jaar van ons bestuur in Echos Home te Ermelo. Daar is nog eens extra ter sprake gekomen de nieuwe aanmelding voor deelname aan de Nederlandse Veteranendag op zaterdag 25 juni. U kunt in Checkpoint van januari op bladzijde 60 uitgebreid lezen hoe te handelen. Vergeet ook niet u aan te melden als u mee wilt lopen in het defilé op 5 mei in Wageningen (neem hierover contact op met Rinus Leijts, telefoon +31 2244 6271)

Dat de reüniecommissie al vergevorderd is met het organiseren van onze reünie op woensdag 20 en donderdag 21 april moet tot tevredenheid stemmen. Kijk hiervoor ook op een van de pagina's in deze nieuwsbrief. Voor de penningmeester hoop ik dat de meeste leden hun contributie nu hebben overgemaakt. Op 28 januari moesten er nog ongeveer 200 leden overmaken. Immers, het vergeten daarvan kost hem extra werk en de vereniging extra geld.

Overigens realiseer ik me dat ik in dit artikel een paar maal de indruk wek 'met het vingertje te wijzen', maar begrijp me, het is goed bedoeld. Ter meerdere eer en glorie van onze vereniging. Tot slot wil ik iedereen een goed, gezellig, gezond en actief jaar toewensen. Ik zie u graag op een van onze reüniedagen.

Met vriendelijke groet van uw voorzitter,

Cees Aarts

Inhoudsopgave

Verhalen uit ons Nieuw-Guinea verleden **pag 03 t/m 15**

De vrouw achter de veteraan pag 03 t/m 05

Op wacht pag 06 t/m 08

Die slang had me goed te pakken pag 09 t/m 11

Nieuw Guinea pag 12 t/m 14

Ontmoeten in Hardenberg **pag 16**

Van het bestuur **pag 17 t/m 23**

In memoriam pag 17

Wij heten onze nieuwe leden welkom pag 18

Voor uw agenda pag 18

Benefietconcert 2 april pag 19

Reünie 2016 pag 20

Algemene Ledenvergadering 2016 pag 21

Belangrijk bericht aan deelnemers Veteranendag 2016 pag 22

Boekenrubriek **pag 25 t/m 27**

Musea **pag 28**

De vrouw achter de veteraan

door Ed van Tuijl

1

Tijdens de altijd weer, druk bezochte reünie in 't Harde verschijnen ze nadrukkelijk in beeld. De vrouwen van de veteranen. Zeg maar gerust de steun en toeverlaat van menig Nieuw-Guinea-ganger. Hoogste tijd om deze 'doelgroep' ook eens aan het woord te laten.

Ria Kors uit Haarlem is zo'n 'vrouw achter de veteraan'

De vrouw achter Nico Kors, in dit geval. Zij is een van de vele dames die je gezellig ziet keuvelen aan de tafel van Merauke. Ja, ja, de D-compagnie is, ook wat vrouwen betreft, altijd goed vertegenwoordigd. "Je kunt wel stellen dat de Merauke dames een hechte band vormen", beaamt ze. "In de loop der jaren zijn we goede kennissen van elkaar geworden. Terwijl onze mannen herinneringen ophalen, gaan onze gesprekken doorgaans over het leven van alledag. Over de kinderen, de kleinkinderen. Je kent dat wel. En ja, ook op andere gelegenheden waar de veteranen elkaar treffen, ontmoeten we elkaar wel. Maar het is ook weer niet zo dat we de deur bij elkaar platlopen."

Uit het verhaal van Ria begrijpen we dat ze die betrokkenheid belangrijk vindt. "Het is tenslotte een ingrijpende periode in het leven van je partner geweest. Dat heeft best wel een behoorlijke impact gehad. Daar toon je toch een stukje belangstelling voor. Maar los daarvan is het contact met de andere vrouwen gewoon hartstikke leuk. "

Net als bij de meeste koppeltjes leerde ook Ria haar toekomstige man kennen toen hij weer terug was in het land. Ze kregen verkering tijdens een van de vele dansavondjes in het Haarlem van de zestiger jaren. Nico wist wel raad

met een swingende Quickstep. En ook zijn Engelse wals zorgde ervoor dat de vonk over sloeg.

Ria: "Maar geloof het of niet, indirect droeg Nieuw-Guinea er wel toe bij dat het wat werd tussen ons. Hij had namelijk nog een opvallende bruine kop voor de tijd van het jaar.

Dus was mijn openingszin van een vruchtbaar gesprek: "Joh, wat ben je bruin. Ben je soms pas op vakantie geweest"? En zo is het gekomen." Terugdenkend aan dat moment schiet ze spontaan weer in de lach.

De twee begonnen aan het bouwen van een toekomst. Nico kon terugkomen bij zijn oude baas van voor zijn diensttijd. In de verfbranche. Geen wonder, want hij was een goede kleurmaker. Dat kon je leren maar je moest er ook gevoel voor hebben. Dat was een vak apart. Goede kleurmengers waren schaars. Die waren letterlijk én figuurlijk goud waard. Dus wist die baas heel goed wat hij deed. Later groeide onze kleurmaker uit tot de man van de verkoop. Hij ging, zoals ze dat toen noemde, de weg op. Kortom een carrière in de verfbranche lag in het verschiet. Alle aandacht en energie werd in het welzijn van vrouw en kinderen gestoken.

In hun geval twee kanjers van zonen. De naam Kors was weer een generatie gewaarborgd.

Eigenlijk kwam Merauke amper nog ter sprake.

"Maar", blikt Ria terug. "Hij heeft sowieso nooit veel over zijn tijd in de Oost vertelt.

Het opzoeken van oude maten kwam veel later pas aan de orde. Dan praat je al over de jaren tachtig. Hij las een advertentie over een reünie, en ging daarheen. Maar kwam geen bekende tegen en was wat teleurgesteld. "Hier ga ik niet meer naartoe", mopperde hij.

Een paar jaar later schreven we ons in voor de bijeenkomst in 't Harde. Sindsdien hebben we geen bijeenkomst meer over geslagen. Nou ja, die van 2015 dan. Dat was me toch een vergissing. We hadden een zonnig weekje Madeira geboekt. Precies die week omdat daar dan het bloemencarnaval is. Later toen alles al vastlag, kwam ik erachter. Totáál geen erg in gehad. Dat gebeurt ons geen tweede keer."

Mede door de opsporende activiteiten van Nico kwamen steeds meer jongens van Merauke naar de Tonnetkazerne. Hij heeft wat afgebeeld. Weken achter elkaar. Zo ontstond een hechte groep die, net als al die andere veteranen, met gejuich het moment begroeten als de bar opengaat. Lekker bijkletsen.

Ria: "En wij, op onze beurt, hebben altijd wel nieuwtjes uit te wisselen, We zitten er echt niet verloren bij. We kennen elkaar intussen immers al heel goed. Met de een heb je misschien wat minder contact dan met de ander. Maar je hebt met allemaal toch wel een band."

Dat die band heel hecht kan zijn, wordt duidelijk als ze vertelt hoe ze hebben meegeleefd toen Miet van Toon Naalden uit Wouw na een nieuwe heup de bittere pech had om in het ziekenhuis tegen een bacterie aan te lopen. Het schrikbeeld voor elke patiënt.

"Twee jaar lang hebben we meegeleefd met Miet. Toen alle tegenslag min of meer overwonnen was, hebben ze, in combinatie met hun 50-jarige bruiloft, een groot feest gegeven. Samen met onze andere goede vrienden van de

Merauke-tafel, Kees en Ineke van de Peppel, mochten wij daar ook bij zijn. Dat hebben we bijzonder op prijs gesteld.”

Met andere woorden. In het geval van deze drie echtparen kun je spreken van een goede vriendschap. Nico en Ria, de trotse bezitters van een schitterende vakantiewoning in Oldebroek, nodigden de anderen, na afloop van de reünie, ook al uit in hun tweede huis.

Het rustieke stulpje hebben ze overigens al van voor hun eerste bijeenkomst in de Tonnetkazerne. De luxe van een reünie in je achtertuin. Paar kilometer rijden en ze zijn thuis. Logisch dat ze in de maand april sowieso in ‘huisje twee’ bivakkeren.

Nadat Ria ons een tweede voortreffelijk bakje koffie heeft ingeschonken, constateren we aan de hand van onze aantekeningen dat de veteranenbijeenkomsten best wel een belangrijke plaats innemen. Niet alleen de happening in ‘t Harde. Ook plaatselijke bijeenkomsten en veteranengebeurtenissen in de regio worden bezocht. Ze woonden ook al een 4-daagse bijeenkomst in De Basis in Doorn bij. Waar je via groepsgesprekken toch de nodige steun krijgt om opgedane ervaringen een plek te geven.

“Ook wij vrouwen volgden groepsgesprekken”, legt Ria uit. “Heel nuttig en zinvol die bijeenkomsten. Indirect hebben wij in al die jaren immers ook met een stukje verwerking te maken gehad. Dat wordt, naarmate we ouder worden, zeker niet minder. Inderdaad, wat dat betreft ben je dan wel eens ‘de vrouw achter de veteraan’.

Als ik bij al die bijeenkomsten de verschillende herdenkingen optel besef je dat de veteranenstatus van Nico een belangrijk deel van ons sociale leven uitmaakt.”

Overigens weet onze hoofdpersoon ook te relativiseren. Want wat is belangrijk in het leven. Veelbetekenend wijst ze met een trotse blik naar de fotogalerij aan de muur. Dát is belangrijk. De twee zonen en schoondochters brengen vier prachtige kleinkinderen groot. In dit geval drie jongens en een meisje. Nee, de Korsdynastie is nog lang niet aan zijn einde!

Natuurlijk willen we nog even ‘n reactie van Ineke en Miet. Die bevestigen het verhaal van Ria volmondig.

“Mijn Kees was het slapie van Nico” vertelt Ineke. “Hij, de super poepie ouwe tropenstomp in het bovenste bed. Kees onder. Vandaar dat er nog altijd een klink is. Maar ook wij vrouwen hebben het altijd gezellig met elkaar.”

Miet reageert al niet anders. “Tijdens mijn ziekteperiode toonden ze allemaal zó veel belangstelling. Dat was hartverwarmend. Dat clubje hoorde er tijdens ons feest dan ook helemaal bij.”

Op wacht

door Ed van Tuijl

2

“Ik sta op wacht, en denk aan jou. Jij schreef me af, bleef mij niet trouw.” In 1957, onze goede oude tijd, scoorde Joop de Knecht zijn hit met het bezingen van die arme soldaat die door zijn geliefde was verlaten. Geen wonder, want voor iets meer dan een gulden per dag kon je zo’n meisje ook niet echt in luxe laten leven.

Wij zongen het soldatenlied uit volle borst mee en voegden na iedere zin de tekst, “zonder broek, zonder hemd”, eraan toe.

Maar goed, daar wil ik het verder niet over hebben. Het is een aanloopje naar het fenomeen ‘wachtlopen’. Op de een of andere manier een taak waar ik, zelfs in de Hollandse tijd, maar weinig mee werd opgescheept. Eén keer in de basisopleiding in Maastricht. Tijdens het afsluitende bivak. Telkens als het alarm afging, altijd ‘s nachts, moest ik naar mijn vaste plek waar ik dan spiedend de vijand probeerde te ontwaren. Op wacht staan. In dit geval liggen.

Want je mocht natuurlijk geen schietschijf zijn. Op zich allemaal niet zo erg, ware het niet dat mijn plek, aan de voet van een berkenboom, overdag door het hele peloton als piesplek werd gebruikt. Die berkenstam was letterlijk de piespaal. Ik deed niet moeilijk. Maar ‘n uur in de walm van dagverse urine liggen, was toch geen pretje. En wee mijn gebeente als ik een meter naar rechts of links ging liggen. “Achter die berk Van Tuijl en nergens anders”, sommeerde het kader fanatiek. Na bijna twee maanden opleiding had je het hart niet om daar tegenin te gaan. Een eigen mening had je immers allang niet meer. Een paar keer op zaterdagavond pas afreizen naar huis terwijl de rest van het peloton in de ochtend al vertrok, lag daaraan ten grondslag.

Maar, zoals ik al zei, de keren dat ik wacht moest lopen, waren op de vingers van een hand te tellen. Vijf maanden opleiding op de infanterieschool in Harderwijk kende het fenomeen wachtlopen niet eens. En de zogenaamde tropenopleiding in Roermond bleef, dankzij een luizenplaag, beperkt tot niks doen op je kamer. De geplande oefeningen in de Limburgse oerwouden, gingen bij ons mooi niet door.

In Merauke was je als telegrafist vrijgesteld van wachtlopen. Al heeft luitenant De Leeuw, volgens mij, vaak geprobeerd dat verworven recht aan te passen. Tijdens patrouilles had ik te maken met andere regels. Zeker toen het erom spande. Zoals die ene keer dat we een groep ploppers tot op tien meter benaderden en min of meer overliepen. Geelhoed hield er uiteindelijk een onderscheiding aan over.

Het was achter in de middag en besloten werd om een paar kilometer verderop te overnachten. De volgende dag zou dan een kleine groep terugkeren naar de plek waar het vuurcontact had plaatsgevonden.

De overnachting was aan het strand. Niet in een echte kampong. Het was, zeg maar, meer een gehucht. Ik telde een stuk of vier, vijf hutten. Nadat we met een paar man de meegebrachte buit hadden onderzocht, stelde Geelhoed het wachtrooster samen. Dat wachtposten van levensbelang waren, hadden we immers die middag zelf geconstateerd.

“Van Tuijl”, zei Geelhoed, “ik heb jou vannacht staan van twee tot vier. Aan de westkant. Met zicht op het strand en de toegangsweg.” Voor Geelhoed was het vanzelfsprekend dat iedere beschikbare kracht bij het wachtlopen werd ingeschakeld. Ook dat stafpikkie.

En ja, hoor. Even voor twee werd ik gewekt en nam mijn plek in. Mijn eerste ‘echte’ wachtbeurt.

In het begin ging het nog wel. Maar toen begon ik na te denken. Dat was, volgens mij, niet echt verstandig. Ik dacht aan oorlogsfilms waarin werd getoond hoe goed getrainde commando's altijd als eerste de wachtposten uitschakelden. Je kent dat wel. Van achteren besluipen en dan met zo'n ijzerdraadje om zijn nek de brave borst geluidloos elimineren. De koude rillingen liepen over mijn rug. Ik probeerde nog scherper te kijken en te luisteren. Maar alles wat ik zag waren lichtjes, veroorzaakt door duizenden vuurvliegjes. En alles wat ik hoorde was het eentonige geruis van de zee.

Min of meer paniekerig keek ik naar mijn wapen. Een overjarige stengun uit 1943. Echt goed materiaal bezat de D compagnie niet. Alleen Geelhoed was spekkoper met zijn buitgemaakte Kalasjnikov. Wij telegrafisten hadden helemaal een overschotje uit het jaar nul. Als ik mijn apparaat op 'automatisch' zette en ik zou met dat geweer hard op de grond bonzen dan ging hij pardoes af en was mijn patronenhouder in twintig tellen helemaal leeg.

Ik besepte dat die gedachte me bepaald niet geruststelde. Een vorm van paniek maakte zich van me meester. Met andere woorden. Ik scheet in mijn broek van angst. Ik meende in de verte ook steeds meer schimmen te ontwaren. Schimmen die ons bivak probeerden te naderen. Ze kwamen alsmear dichter bij.

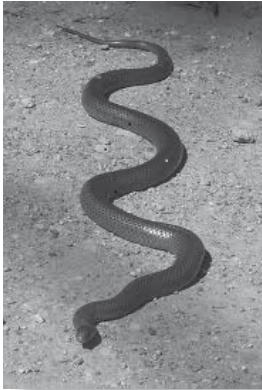
Zo geruisloos mogelijk controleerde ik op welke stand mijn geweer stond. Ja, hoor. Op automatisch. Het idee om zonder kogels te geraken, maakte het er allemaal niet beter op. Behoedzaam drukte ik op de knop naar de stand 'schot voor schot'
De klik van dat omzetten was voor mijn gevoel wel een kilometer ver te horen.

Dat ik een gewillig slachtoffer geweest zou zijn werd een kwartier voordat mijn wacht erop zat onderstreept. Geelhoed stond ineens naast me. Ik had hem totaal niet horen aankomen.
"Alles in orde Van Tuijl", vroeg hij. "Alles rustig sergeant", kon ik met dichtgeknepen keel amper uitbrengen. Volgens mij had hij meteen door hoe de vork in de steel zat. "Nog even, dan wordt je afgelost", vervolgde hij en verdween net zo geruisloos als hij gekomen was.
Inderdaad, ruim voor tijd verscheen mijn opvolger, vroeg of er nog bijzonderheden waren en nam mijn plek in.
"Geen bijzonderheden", zei ik. Intussen toch al weer met een behoorlijk vaste stem. "Verrek", dacht ik, op weg naar mijn slaapplek.
"Nog zo'n nachtje en ik hoef voor geen enkele tirailleur meer onder te doen."

“Die slang had me goed te pakken”

Herinneringen van Herman Sangers

Herinneringen aan je tijd in Nieuw-Guinea. We hebben ze allemaal. Je staat er niet zo bij stil. Maar het is eigenlijk best wel belangrijk dat ze een keer worden opgeschreven. Alleen op die manier blijven ze immers bewaard voor het nageslacht. Zeg maar, een stukje geschiedschrijving. En dan hebben we het heus niet alleen over spannende vuurcontacten. Nee, ook de alledaagse dingen zijn en blijven interessant.

Toen we Herman Sangers benaderden voor een interview voor de Nieuwsbrief reageerde de man uit Schoonhoven net als vele anderen.

“Ik heb heus niet zoveel meegemaakt. Dus wat valt er nou over mij te schrijven”, houdt hij in eerste instantie de boot een beetje af. Maar als we aandringen met het argument dat iedere Nieuw-Guinea ganger per definitie boeiend over die tijd kan vertellen, gaat hij overstag en nemen we, bij een lekkere bak koffie, de tijd van toen door. Herman Sangers in Sorong. Een monoloog.

“Ik kwam op in Maastricht. Werd in twee maanden van mens met een eigen mening omgevormd tot een soldaat die de bevelen gedwee opvolgde. Ik ging vele malen fluitend de St. Pietersberg op en af. Toen kreeg ik te horen dat Roermond mijn volgende standplaats was. Voorbestemd om twee maanden later naar Nieuw-Guinea te gaan. Dat was misschien een beetje mijn eigen schuld want eerder had ik aangegeven best wel naar Suriname of de Antillen te willen. Blijkbaar redeneerde het kader in Roermond. Als je naar een warm gebied wil, dan kun je net zo goed naar Nieuw-Guinea gaan. Daar is het tenslotte ook warm. Dus werd het een tropenopleiding. Als specialisme was ik Bazoeka schutter. Hoewel ik me niet kon voorstellen daar in de bush ooit een vijandige tank tegen te komen. Het anti tankwapen heb ik daarom in de praktijk ook nooit op mijn schouder gehad. Het werd de bekende karabijn en de laatste maanden ging ik als brenschutter door het militaire leven.

De reis ging heen over de Noord. Met de bekende uitzwaafoto op de vliegtuigtrap naast het bordje Biak. Een paar dagen op dat eiland en vervolgens met de Kroonduif naar mijn eindbestemming. Sorong. De A compagnie met als commandant Steenbeeke. Mijn directe sergeant was John van de Velde. Een Fries. Zeker geen ongeschikte kerel. Je had aan het begin van de zestiger jaren hier in Schoonhoven nog een militaire kazerne.

3

Zo kon het gebeuren dat mijn vrouw hem een keer tegenkwam met een peloton soldaten. Ze herkende hem en sprak hem aan. Niet veel later is hij bij ons hier op de koffie geweest.

Maar goed, terug naar mijn periode als baroe in Sorong. Ik had zeker geen hekel aan mijn dienstdtijd in de tropen. Ik zag ook niet op tegen patrouille lopen. Maar geloof het of niet. Op de een of andere manier liep ik de meerdaagse patrouilles altijd mis. De enige keer dat mijn groep zo'n meerdaagse uitstap in de bush zou

gaan maken, lag ik in de ziekenboeg te herstellen van een slangenbeet.

Anekdote.

Dat is meteen dan misschien een interessante anekdote uit mijn Nieuw-Guinea verleden. Tijdens de opleiding hadden we er al het nodige over gehoord. Het gevaar van slangen. Compleet met de uitleg hoe je na een beet moest handelen. Je weet wel, inkeping maken met een scheermesje en uitzuigen die handel. In de praktijk verliep het allemaal even ietsje anders.

Ik en een paar andere jongens in onze groep kregen last van ringpier. Je weet wel, die rode kringen op en rond je spulletje. Dat zo lekker kon jeuken. En waar de hospikken met een satanisch genoeg dan een flinke scheut alcohol op smeerden. Dan kwam je wijdsbeens naar buiten waggelen. Maar zwemmen in zee was ook een doeltreffende therapie. Daarom gingen we in de dikke Daf naar het strand en hup het water in. Therapeutisch zwemmen.

Ik weet niet eens meer of ik de beet van de zeeslang voelde. Hij beet me in mijn voet. Ik herinner me wel dat mijn been van het ene op het andere moment volledig verlamd was. Ik had, zogezegd, geen poot meer om op te staan. Het enige wat ik kon doen was om hulp roepen. Die slang had me goed te pakken.

De jongens kwamen op me afgerend en hebben me het water uitgedragen, in de Daf gelegd, en toen als een speer naar de kazerne, de ziekenboeg in. Met een of ander ballonnetje aan een pijpje dat op de wond werd geplaatst werd het min of meer vacuüm getrokken. Zo werd het gif eruit gezogen. Na een tijdje begon er weer gevoel in mijn been te komen en was ik er iets geruster op dat het de goede kant op zou gaan. Ik moest vooral liters en liters melk drinken. Een paar dagen bleef ik in de ziekenboeg.

En juist toen was onze patrouille. Aanvankelijk was er nog sprake van dat ze me met een helikopter na zouden brengen. Maar het noodzakelijke verblijf in de ziekenboeg duurde toch aanmerkelijk langer dan was gedacht. Dus had het geen zin meer om die hele nabrengactie op touw te zetten.

Ik heb trouwens nog jaren een duidelijk litteken op mijn voet gehad. Zo'n

halfronde rode plek.

Voetballen. Zoals ik al opmerkte had ik geen hekel aan de dienst. Wacht lopen. Schietoefeningen. Exerctie. De strip onkruidvrij maken. Het hoorde er allemaal bij. Om de dag door te komen ging ik 's middags, als het even kon, een partijtje voetballen met de andere jongens. Dat was, zeg maar, mijn belangrijkste hobby. Ik heb ook nog een blauwe maandag geprobeerd of boksen leuk was. Maar na de eerste directe linkse op mijn wang, waardoor ik sterretjes zag, had ik het al bekeken. Voor mij geen boksen als tijdverdrijf. Ik kwam liever heel in Holland terug.

's Avonds ging ik regelmatig naar de bioscoop. En zo kwam ik mijn tijd wel door. Samen met mijn maatjes Ronkes uit Swalmen en Van Sleeuwen uit Budel. Later, in Holland, is het contact verwaterd. Ronkes is opgenomen in een verzorgingstehuis en Van Sleeuwen is, naar we van zijn zus begrepen hebben, overleden.

De laatste maanden in Sorong werd ik opgeleid tot brenschutter. Mijn lekkere lichte karabijn maakte plaats voor de best wel zware bren. Gelukkig droeg een ander de munitiekist. Maar toch. Prettige bijkomstigheid was wel dat ik bevorderd werd tot soldaat eerste klas. Dus wat meer geld aan het einde van de maand. Kon je wat vaker pisang goreng kopen bij het wagentje dat regelmatig op de kazerne kwam.

Terug in Holland moest ik in Oorschot mijn spullen inleveren. De hoed mocht je houden. Die heb ik nog altijd hier boven liggen.

Ik pakte het burgerleven weer op. Leerde mijn huidige vrouw kennen en werd draglinemachinist. Door mijn werk kwam ik in heel Nederland en zelfs daarbuiten. We kregen twee zonen en zijn inmiddels de trotse grootouders van drie kleinkinderen. Op mijn 62ste met pensioen en sindsdien genieten wij van het rustige leven van een pensionado. De gezondheid liet me even in

de steek toen mijn hart moeilijk ging doen. Maar na het dotteren heb ik verder nergens meer last van. Lopen is mijn grote hobby. Tot nu toe negen keer de Vierdaagse van Nijmegen. Maar ook de strand vierdaagse en een vierdaagse in Limburg staan jaarlijks op mijn lijstje. Ik doe hier in Schoonhoven veel vrijwilligerswerk. Kortom, deze jongen komt zijn dag wel door. Zo nu en dan denk ik nog wel eens terug aan mijn tijd in Sorong en uiteraard aan die bijtgrage "zeeslang".

Op weg naar Blak

Nederlands Nieuw-Guinea

Op 30 juli 1962 lijkt alles geregeld. In een luxe landhuis in de omgeving van Washington zijn Nederland en Indonesië het eens geworden over de manier waarop Nederland afstand zal doen van zijn laatste kolonie in Azië, West Nieuw-Guinea. Of Iran Barat, zoals de Indonesiërs zeggen. Het doet pijn in Den Haag, maar de realiteit is sterker dan de principes. Nederland kan de belofte aan de Papoea's, dat zij in volle vrijheid over hun toekomst zullen kunnen beslissen, niet waarmaken. De politieke druk van de Verenigde Staten en de dreiging van een regelrechte oorlog met Indonesië wegen zwaarder. Ambassadeur J. van Roijen, die de onderhandelingen heeft geleid, wordt gemachtigd om namens Nederland het akkoord met de Indonesiërs te ondertekenen. Het zal een plechtige ceremonie worden in het gebouw van de Verenigde Naties, dat een bemiddelende rol speelt bij de overdracht. Er wordt ook al een datum vastgesteld: 15 augustus.

Niets lijkt een soepele afwikkeling in de weg te staan, totdat op 7 augustus blijkt dat de Indonesische onderhandelaar, minister van Buitenlandse Zaken Subandrio, nog een politiek voordeeltje uit het vuur heeft gesleept waar men aan Nederlandse kant niets van weet. Subandrio heeft van U. Thant, de secretaris-generaal van de VN, gedaan gekregen dat Indonesië al op 1 januari 1963 zijn vlag mag hijsen op Nieuw-Guinea. En dat was de afspraak niet! Den Haag is woedend. Weg overeenstemming! En weg kans op een vreedzame regeling. De 15^e blijft nog op de agenda staan voor de ondertekening, maar hoe meer die datum naderbij komt, hoe twijfelachtiger de kans op een akkoord wordt.

15 augustus 1962. Een paar honderd meter uit de kust vaart een Nederlandse patrouilleboot, schietend met alles wat de bemanning aan boord heeft. Veel is dat overigens niet; een enkele zware mitrailleur op de boeg en wat kleinged. Vanachter de rotsen op de kust wordt af en toe teruggeschoten met lichte machinegeweren. De Indonesiërs die zich daar verschuilen, moeten zuinig zijn met hun munitie.

Waigo behoort tot Nederlands Nieuw-Guinea en is sinds een maand of twee het doelwit van Indonesische infiltratieacties. In kleine groepen komen gewapende Indonesiërs er s'nachts aan land met gemotoriseerde prauwen en rubber boten. Ook in andere delen van Nieuw-Guinea zijn infiltratiegroepen actief. Ze zwerven door de bossen, veroorzaken onrust en houden de verspreide Nederlandse militaire detachementen in voortdurende staat van alarm. Sommige zijn per boot gekomen, andere zijn uit vliegtuigen gedropt. Sommige zijn nauwelijks militair geschoold, andere horen tot de beste onderdelen van de Indonesische krijgsmacht; commando's, parachutisten, stoottroepen.

Juist de laatste dagen is er nog flink wat versterking gekomen.

Bij het schiereiland Onin is een halve compagnie van de Indonesische Mobile Brigade, een politie-eenheid, met speedboten tussen de Nederlandse bewakingsschepen door gevaren en aan land gegaan. In de buurt van de Argunibaai, in het zuiden, hebben Herculesvliegtuigen een kleine honderd

man van de Siliwangi Divisie afgeworpen, en in de bossen boven Merauke, helemaal in het zuidoosten, heeft een eenheid van Bataljon 530/Brawidjaja onder bevel

van kapitein Bennie Murdani in de nacht van 13 op 14 augustus eveneens versterking gekregen.

Aan de Argunibaai boeken de Nederlanders deze dag een militair succes. Bij de kampong Sisir pint een gevechtseenheid van het 41ste Bataljon Stoottroepen een groep parachutisten vast op een eilandje vlak voor de kust. Vanaf het strand zitten de Nederlandse dienstplichtigen een ochtend lang hun mortieren af te schieten. Aan de overkant sneuvelen veertien Indonesiërs. De Nederlandse luitenant die in Sisir het bevel voert wil vervolgens gaan kijken: opruiming houden op het eilandje. Maar hij krijgt van hogerhand te horen dat in New York een akkoord nabij is en dat er geen risico's meer dienen te worden genomen.

Verder westelijk, in Fak-Fak, is men van de laatste ontwikkelingen in New York nog niet op de hoogte. Een peloton manschappen van het Zesde Infanterie Bataljon, versterkt met soldaten van het Papua Vrijwilligers Korps, gaat op weg naar de noordkust van het schiereiland Onin. Het peloton jaagt op de Indonesische politietroepen, die er een paar nachten tevoren zijn geïnfiltreerd. Inspecteur Hudaja, commandant van die Indonesische eenheid, is met ter plaatse geronselde Papoea's als gidsen op weg naar de kampong Tanisapata, waar hij voor zijn manschappen voedsel, rust en onderdak hoopt te vinden. Terwijl op deze ochtend in het oerwoud van Nieuw-Guinea Nederlandse en Indonesische militairen jacht op elkaar maken, loopt in New York de middag van 14 augustus ten einde. Voor Subandrio, hoofd van de Indonesische onderhandelingsdelegatie, is het geen prettige middag. Subandrio, een machtig man in het Indonesië van 1962, voelt zich in de steek gelaten door de enige man in Jakarta die nog machtiger is: president Sukarno. 'Bandrio' heeft voor elkaar gekregen dat Indonesië eerder dan in de overeenkomst was voorzien zijn vlag mag hijsen op Nieuw-Guinea. Daarmee heeft hij Sukarno, die zijn volk heeft beloofd dat die vlag er zal wapperen 'voor het jaar om is', voor een afgang behoed. En wat doet Sukarno? Hij weigert zijn goedkeuring. Een paar uur geleden heeft Subandrio het negatieve telefoontje daarover binnen gekregen.

Subandrio

Sukarno

Ellsworth Bunker, de Amerikaanse tussenpersoon bij de onderhandelingen, heeft kwaad gereageerd. Dan moeten we de president maar weer inschakelen, Kennedy. Die zal wel even een telefoontje met Sukarno plegen. Subandrio heeft dat weten te voorkomen. Hij zal eerst zelf proberen Sukarno tot andere gedachten te brengen, heeft hij Bunker beloofd. Maar in Jakarta is het nu nacht. Hij moet wachten tot Sukarno wakker is. Verderop in het gebouw van de Verenigde Naties, in het kantoor van de Nederlandse delegatie, kijkt VN ambassadeur C. Schürmann met meer tevredenheid terug op de afgelopen dagen. Ze waren hectisch, vooral vanwege het 'vlaggenprobleem', maar ook dat zou nu uit de wereld moeten zijn.

Ellsworth Bunker

Kennedy

(Red. Dit verslag werd door één van onze leden in zijn archief gevonden. De schrijver ervan is dus onbekend)

Hop and Go Bed en Breakfast

Wij bieden prachtige kamers en een heerlijk ontbijt in huiselijke sfeer.

Hop en Go is de ideale plek om te overnachten tijdens uw fiets of wandeltocht in het prachtige natuurrijke waddengebied.

Informeer naar de mogelijkheden!
Wij heten u van harte welkom.

Joop & Gre Hop

Goede reis en tot ziens.

Hearrwei 17
9073 GA Marrum (FRL)
www.hopandgo.nl

Tel: 0518-411725
Mob: 06-50600015
E-mail: joophop82@gmail.com

Ontmoeten in Hardenberg

Het Veteranen Ontmoetingscentrum VECHTDAL (V.O.C) is enthousiast aan het nieuwe jaar begonnen. Wij hopen wij dat veel veteranen, oud-militairen en belangstellenden, ons centrum komen bezoeken. Als veteranen elkaar ontmoeten dan slaat er een vonk over. Dan is er herkenning en waardering. We hebben dat de afgelopen tijd al ervaren. We zijn gestart met het uitnodigen van kleine groepjes die een verband met elkaar hebben en dat lukt aardig. Zo zijn we al eens met een vijftal marinemannen rond de stamtafel gaan zitten. En een andere keer waren er een zestal veteranen van de Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen onze gast. Onze gastheren/gastvrouwen luisteren ook graag mee en verzorgen de koffie. Nieuwe mensen ontmoeten die soms heftige gebeurtenissen hebben meegemaakt.

Ook valt nog te vermelden dat ons ontmoetingscentrum al aardig op een veteranenmuseum begint te lijken. Wekelijks komen er militairen of familieleden van veteranen nog spulletjes, die ze van hun diensttijd of missie hebben overgehouden, brengen om het af te staan aan het V.O.C. Met het maken van miniatuur schildwachthuisjes is in de knutselhoek van start gegaan. Er is al het nodige materiaal opgeslagen, hout en plaatwerk bijvoorbeeld. Ook is er een werkplaatsje ingericht en het nodige gereedschap hangt aan de wand.

Graag nodigen we, degenen die een bepaald soort handenarbeid verrichten, uit om een demonstratie te komen geven. Op vrijdag 8 januari was de Nieuw Jaar bijeenkomst in ons V.O.C. Voordat het buffet begon, vertelde veteraan Leen Scholten over zijn diensttijd in Nederlands Indië. Ook daarvoor is ons centrum heel geschikt.

Ons centrum is geopend
op maandag en zaterdag van 10.00 – 17.00 uur.
V.O.C. Vehtdal, Bruchterweg 88, 7772 BJ Hardenberg.
Info:
g.van.faassen@home.nl
Tel. 0532-266194

Van het bestuur

Wij gedenken

Met eerbied en in gepaste stilte brengen we een laatste eresaluut aan:

J. van der Tol	7211 Dn	Eefde	Overl. 15 augustus 2015
W.A.M. Sanders	5628 XD	Eindhoven	Overl. 3 oktober 2015
H.J.A. Knoop	4102 HL	Culemborg	Overl. 10 november 2015
A.C. Nienhuis	8121 ZS	Olst	Overl. 15 november 2015
G. Koller	7552 ZN	Hengelo(Ov)	Overl. 1 december 2015
K. Koopmans	1703 AH	Heerhugowaard	Overl. 12 december 2015

Eduard Nazarski Roggel Geb. 27 maart 1928 Overl. 9 augustus 2015

Wij heten onze nieuwe leden welkom

E. van Beek	Boomheide 21	30169 LA	Rotterdam
A. Zonneveld	Broekkade 2	3131 HZ	Vlaardingen
I. Zijlstra	Noordersingel 13	9251 BL	Burgum

Voor uw agenda

- **20 en 21 april 2016**
Reünie Vereniging Nederlands
Nieuw –Guinea Militairen 2016

Luitenant kolonel Tonnet kazerne in 't Harde

Lees ook de aparte aankondiging in deze Nieuwsbrief

- **Donderdag 29 september 2016**
Herdenking bij het Papua monument op Landgoed
Bronbeek in Arnhem

In 2016 is de herdenking niet zoals tot nu toe op 1 oktober maar op donderdag 29 september 2016

Op 2 april 2016 zal er een Benefiet concert worden gegeven door de Leidse Band of Liberation met als speciale gast mezzo sopraan Emma Brown uit de U.K. en woonachtig in Leiden. Het concert wordt gehouden in de Marekerk te Leiden. Het muziek programma tijdens het concert is zeer gevarieerd. De Band of Liberation zal op 2 April naast het D-day concert repertoire ook 2 speciale marsen ten gehore brengen: Prinses Irene Brigade Mars speciaal voor onze Fuseliers en de Pro Patria Mars speciaal voor Studenten Weerbaarheid Minerva. Het programma zal verder in het "TEKEN" staan van Normady 2016. Het is ook een speciale ontmoetingsavond waar vele veteranen aanwezig zullen zijn.

De baten van het concert komt ten goede voor ondersteuning van de Band of Liberation voor de trip Normandië 2016. Het orkest treedt gedurende de trip naar Normandië in de periode van 4 tot 7 juni geheel belangeloos op ten dienste voor de D-day veteranen.

Natuurlijk hopen wij op veel geïnteresseerde bezoekers en veteranen om het concert bij te wonen.

Ticketservice:
info@marching-bandmanagement.nl

De prijs van een ticket is € 10 p.p.

Informatie
06 - 53312262

Benefietconcert

t.b.v. muzikale ondersteuning veteranen

Band of Liberation & Mezzosopraan Emma Brown

2 April 2016 in de Marekerk, Lange Mare 48 te Leiden
Aanvang: 20:00 uur

Entree: €10 p.p.

Ticketservice:
info@marchingbandmanagement.nl
Telefoon: 06-53312262

Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962

Luitenant kolonel Tonnet kazerne t'Harde
Eperweg 149, 8084 HE 't HARDE

Woensdag 20 april 2016 en Donderdag 21 april 2016

Woensdag 20-04-2016 ontvangen we het 6^e Infanterie Bataljon
(lichtingen 1959-1962)

Donderdag 21-04-2016 ontvangen we alle overige militairen die in
Nieuw-Guinea zijn geweest

Een dag om oude maten weer te ontmoeten en bij te praten
We plannen weer een spectaculair optreden en de bekende loterij.
Natuurlijk ook weer een voortreffelijke Indische maaltijd

Uw betaling is uw inschrijving!
Inschrijven is mogelijk tot 2 april 2016
Vermeld de datum waarop u de reünie bezoekt (20 of 21 april)

Overschrijven € 15,00 per persoon naar:
Rekening NL40 INGB 0000 9254 56
Gebruik de juiste naam t.w.: Ver Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962
Na betaling ontvangt u tijdig uw toegangsbewijs

Inlichtingen over de reünie
Cor van Vliet
06 40 1415 21 of 0224 751413
Corvanvliet41@gmail.com

Inlichtingen over de betaling
Jaap van Hensbergen
06 53 1995 48
hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

*Toegang voor leden van de
Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962 met introducé*

Donderdag 26 mei 2016

Locatie: Echos Home 'de Landing' (telefoon 026- 44 30 487)

Deelenseweg 28, 6816 TS Arnhem (Schaarsbergen)

Aanvang: 11.00 uur

Agenda

1. Opening door de voorzitter
2. Vaststelling agenda
3. Mededelingen bestuur
4. Ingekomen stukken
5. Verslag Algemene Ledenvergadering 27 mei 2015
6. Financieel jaarverslag 2015 (*)
7. Bevindingen kascommissie. Benoeming kascommissie 2016.
8. Algemeen jaarverslag 2015 (*)
9. Jaarverslag Sociale Commissie 2015 (*)
10. Mededelingen Nederlandse Veteranendag
11. Nagekomen agendapunten
12. Rondvraag en sluiting

*Jaarstukken

Wilt U de jaarstukken () ontvangen neem dan even contact op met C.J. Drost (secretaris) - Brouwersveld 2 - 1541PG Koog aan de Zaan telefoon 075-6160779 of 06-22332531 of per e-mail: c.drost15@kpnplanet.nl*

Lunch

U kunt deelnemen aan de lunch als u uiterlijk 15 mei 2016 € 14,00 overmaakt op rekening: NL40 INGB 0000 9254 56 ten name van Ver Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962

U moet beslist deze naam gebruiken en vermelden ALV 2016.

U ontvangt tijdig een lunch bon.

Bus vanaf Station Centraal Arnhem

Locatie Echos Home "de landing" heeft voldoende parkeerplaatsen. Echos Home "de Landing" is vanaf het Centraal Station Arnhem ook per bus bereikbaar.

Buslijn 9 van BRENG heeft een halfuur dienst naar halte de Viersprong. Vertrek CS Station 9.51 uur aankomst halte Viersprong 10.21 uur. Vertrek CS Station 10.21 uur aankomst halte Viersprong 10.51 uur.

Halte de Viersprong is vlak bij Echos Home "de Landing"

Belangrijk bericht voor deelnemers aan de Veteranen Dag!

Hoe moet ik inschrijven voor deelname aan de Nederlandse Veteranen Dag (NLVD) op 25 juni 2016?

De inschrijfprocedure voor deelname aan de NLVD wordt digitaal gedaan voor alle veteranen, lid of geen lid van een vereniging.

Voor de leden van de Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962 betekent dit dat ieder zich persoonlijk digitaal dient aan te melden via:

'Mijn VI'

Dit kan vanaf 1 februari 2016.
Sluitingsdatum 15 april 2016

Mijn VI is een speciaal beveiligd deel van de VI website waar veteranen de dienstverlening kunnen regelen. Klik op mijn VI en U wordt welkom geheten door het Veteraneninstituut.

Er volgt dan een keuzemenu van inloggen of registreren. Eerst eenmalig registreren door het invullen van Uw registratienummer + @mijn VI. Via de mail ontvangt de veteraan inloggegevens en daarna kan men inloggen. Uw personalia verschijnen op het scherm. Controleer deze gegevens. Zijn die oké dan klikt U op volgende en vult U de vragen in die van toepassing zijn. Na het beantwoorden van de laatste vraag sluit U af. Daarna krijgt U automatische reply (antwoord) via een mailbericht van het VI.

Na de sluitingsdatum van 15 april 2016 volgt toezending van de inschrijflijst aan de vereniging. De toezending van de NS- vervoersbewijzen gebeurt rechtstreeks door het VI aan de veteraan. Maaltijd-, tribune- en voertuigkaarten zijn na de briefing over het defilé beschikbaar bij de coördinator/ Rinus Leijs van onze vereniging op het Malieveld.

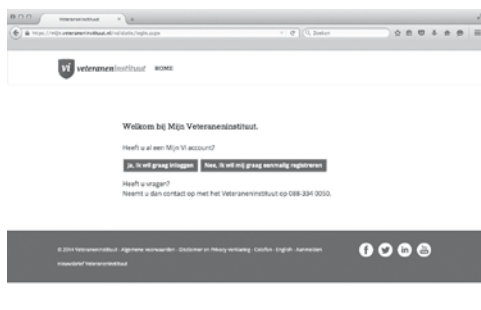
Bovenstaande is een korte samenvatting van de nieuwe aanmeldprocedure. Een en ander is ook te lezen in het van januari/februari/2016 nummer van CHECKPOINT op pagina 60.

Heeft U vragen neem dan contact op met het VI. Telefoon 088-3340050.

Ook kunt u inlichtingen krijgen bij ons bestuurslid Rinus Leijs.

Telefoon : +31 6 2244 6271

Email : m.p.leijs@gmail.com

Op zoek naar

Adrie Landa is op zoek naar informatie over de tijd van zijn broer in Nederlands Nieuw-Guinea.

Wie weet wat te vertellen over:

Dienstplichtig soldaat J.A. Landa (foto)

Geboren op 5 april 1942 in Bergen op Zoom

Legernummer 420405230

17e infanterie Bataljon Chassé

Charlie Ost groep KAPO 5523 T.L.V. groep

Waarschijnlijk ging hij in juli 1962 met het vliegtuig naar Curacao en mogelijk vandaar via het Panama kanaal en Hawaï met de Zuiderkruis naar NG.

De familie bezit een foto uit kamp IFAR van september 1962. Mogelijk was hij daar dus gelegerd.

Berichten naar redactie of a.landa@ziggo.nl

Investeren in vrede: belangrijk voor iedereen!

Het vfonds zet zich o.a. in voor de erkenning en waardering van ge-uniformeerden die namens de Nederlandse overheid waar ook ter wereld actief zijn of waren. Tijdens missies en operationele inzet raken sommige militairen en politiemede-werkers zwaar beschadigd. Onder-steuning is dan van groot belang.

Vindt u vrede en vrijheid ook zo belangrijk? Wilt u hier zelf ook een steentje aan bijdragen?

Doneer aan het vfonds via:

- éénmalige of periodieke gift
- nalatenschap of legaat na overlijden

U kunt ook middels SMS doneren:

- Eenmalig: sms *BEVRIJDING* naar 4333 en doneer eenmalig € 1,-
- Maandelijks: sms *VFONDS AAN* naar 4333 doneer maandelijks € 3,-. Dit bedrag wordt van uw bank-rekening afgeschreven. U kunt dit stoppen met sms-bericht *VFONDS STOP* naar 4333.

Neem voor meer informatie contact op met:

Maaïke van der Steen, controller

E-mail: info@vfonds.nl

Tel: 073 - 613 91 00

Uw bijdrage is van harte welkom!

Triodos Bank:

NL64 TRIO 0197 642 691

o.v.v.: vfonds gift

www.vfonds.nl

Bijdragen van de Nationale Postcode Loterij, de BankGiro Loterij en de Lotto maken het werk van het vfonds mede mogelijk.

'Het zal me lukken', zei Michael Rockefeller, telg uit een puissant rijke Amerikaanse familie, tegen zijn medereiziger René Wassing toen in 1961 bij Nederlands Nieuw-Guinea hun boot omsloeg. En hij zwom naar de kust.

Michael was daar op expeditie voor het toenmalige Museum of Primitive Art in New York, opgericht door vader Nelson Rockefeller, gouverneur van de staat New York en presidentskandidaat. Michael werd nooit teruggevonden. Werd hij gedood door leden van de Asmatstam of opgegeten door krokodillen?

Carl Hoffman startte vijftig jaar later een uitgebreid onderzoek. Hij bestudeerde onder meer honderden brieven en memo's van de Nederlandse regering en de rooms-katholieke kerk en sprak en de jungle met ooggetuigen van toen.

Hoffman komt in dit boek met een aantal opzienbarende ontdekkingen, onder meer over de rol van Nederland als kolonisator, toen Joseph Luns minister van Buitenlandse Zaken was.

Wreed Paradijs is een spannend en fascinerend verslag van de clash tussen twee beschavingen, en vormt een belangrijke bijdrage aan de Nederlandse geschiedschrijving.

De redacteur van uw NIEUSBRIEF heeft dit boek gelezen en kan het van harte aanbevelen

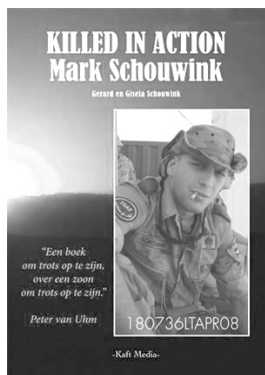
Brieven naar de groene hel

Henk Krijnen

De schrijven werd in de tachtiger jaren van de vorige eeuw voor een oliemaatschappij uitgezonden naar voormalig Nederlands Nieuw-Guinea. Zijn vriendin, nu zijn vrouw, werkte als tropenarts bij het Victoria-meer in Tanzania.

Het boek gaat over ontwikkelingsproblematiek, gezondheidszorg, contrasten tussen bedrijfsleven en ontwikkelingshulp en het onderhouden van een latrelatie. Het is een beeldend verhaal, vlot geschreven en verteld in de sociaal economische context van toen. Als u het boek besteld via onderstaande website en onder opmerking in het bestelformulier Papoea Steunfonds vermeld ontvangt SPS een deel van de opbrengst'

www.sps.nl en www.brievennaardegroenehel.nl

Killed in Action Mark Schouwink

Wat gebeurt er met je als je te horen krijgt dat je zoon is gesneuveld in Afghanistan?
18 april 2008: Mark Schouwink, een jonge soldaat op vredesmissie, sneuvelt in Uruzgan. Zijn ouders Gerard en Gisela hebben na dat vreselijke bericht vrijwel direct contact met Marks maten in Afghanistan. Door brieven, verslagen en dagboekfragmenten wordt duidelijk hoe Gerard en Gisela, maar ook de collega's van Mark, die nog een aantal maanden in Uruzgan blijven, met dit verlies omgaan en welke rol Defensie speelt in de nazorg voor de nabestaanden. Killed in Action is het aangrijpende verslag van de gebeurtenissen rond en na die achttiende april, opgetekend door de ouders van Mark. Het is een hommage aan hun zoon en Defensie, maar ook een met liefde geschreven boek over verlies, respect en vriendschap.

Uitgever: Kaft Media, ISBN 978-94-91061-39-4
De opbrengst van dit boek gaat naar Stichting Hulphond Nederland ten behoeve van het project Veteranenhond. (www.hulphond.nl)

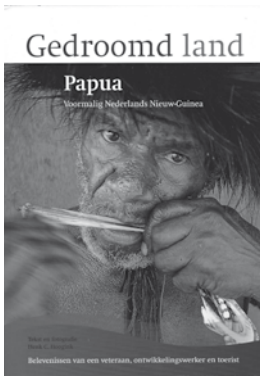
Ridder MWO G.P. Tuinman schreef het voorwoord voor het jubileumboek:

1815-2015 Militaire Willemsorde 200 jaar moed, beleid en trouw

Het boek behandelt niet alleen de geschiedenis van de ridderorde maar bevat tevens een compleet register van de ridders en de dragers van de Eresabel.

Er wordt ingegaan op de wijze waarop de benoeming wordt voorbereid. De rol van de commandant, het kapittel en de Koning komen aan de orde. Ook wordt aandacht besteed aan hoe het ridders na hun benoeming verder is vergaan.

Meer informatie over dit boek en wijze van bestellen:
<http://www.vereniging-sro.nl>
www.vereniging-sro.nl

Gedroomd land

Papua

Voormalig Nederlands Nieuw Guinea

Henk HOOGINK

In 1961 uitgezonden als dienstplichtig marinier.

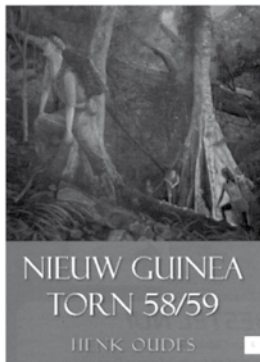
Een plek op aarde met witte vlekken en zwarte mensen

De periode als marinier, de terugkeer in 1996. De oprichting van de Stichting Manusia Papua, dertien reizen naar Papua en de realisatie van eenentwintig projecten, hebben interessante verhalen en foto's opgeleverd.

Papoea's zijn gekooide paradijsvogels

Verhalen over hitte, spanning, angst en afzien in de jungle, verdriet van een moeder, diep verlangen naar een geliefde, schoon water, een kraamkliniek, vervolging, de kwetsbare natuurlijke rijkdom van het gebeid, paradijsvogels, pinang en peniskokers.

Na een gewapend conflict zouden littekens liefdevol gemasseerd moeten worden. Niet alleen die van onszelf, maar ook die van de voormalige vijand.

Nieuw Guinea Torn 58/59

Auteur Henk Oudes (1939) volgde een opleiding tot gezelschilder. Na zijn dienstdienst in Nieuw Guinea deed hij verschillende losse cursussen, waaronder het weer, taal, kunst schilderen, muziek, en tekenen. Later begon hij met schrijven.

Dit is het verhaal van een marinier, uitgezonden naar Nieuw-Guinea. Vanuit de daar ontstane behoefte om thuis te vertellen van de belevenissen die niet of nauwelijks tot 'thuis' doordrongen.

Aantal pagina's 366

ISBN: 9789048433278

Uitgeverij: Free Musketeers, 2713 JA Zoetermeer

+31(0)79 320 35 90

www.freemusketeers.nl

Paradijsvogels en kroonduiven

Indische Nederlanders in voormalig Nieuw-Guinea

Tjaal Aeckerlin

2010 KIT Publishers Amsterdam

ISBN 978 94 6022 049 4

Ontdek de wereld van de Krijgsmacht in het Nationaal Militair Museum

Verlengde Paltzerweg 1
3768 MX
Soest
www.nmm.nl

Museum Bronbeek

Velperweg 147
6824 MB Arnhem
Openingstijden dagelijks 10.00 – 17.00 uur
Behalve maandag
Gratis toegang met veteranenpas,
Defensiepas, Reservistenpas en
Museumjaarkaart

- Vaste tentoonstelling in museum Bronbeek
"Het verhaal van Indië"

Het Kazematten museum

ligt op de Afsluitdijk, 4 kilometer vanaf de
Friese Kust
8752 KP Kornwerderzand

Afslag A7 Kornwerderzand
Volg de bordjes.

Gratis parkeren

COMMISSIE SOCIALE ZORG

Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962

voorzitter	Ad Bouterse 0224-215621	Lindenlaan 110, 1741TX Schagen ad.bouterse@hetnet.nl
secretaris	Gijs Elders 035-5383830	Wakkerendijk 18, 3755DC Eemnes gijs.elders@ziggo.nl
Friesland & Groningen	Peter Beers 0517-413506	Welgelegen 36, 8861XR Harlingen p.beers@home.nl
Drenthe	Gorrit van Berkum 0516-850186	De Muijnhorn 14, 8431BJ Oosterwolde gtvberkum@quicknet.nl
Overijssel	Wouter Wanrooy 0570-543072	Pr Beatrixlaan 25, 7437CA Bathmen woutwanrooy@concepts.nl
Gelderland-oost	Jaap Visser 026-3114123	de Rosmolen 25E, 6932 NA Westervoort bea.jaap.visser@kpnplanet.nl
Gelderland-west	Kees Hermens 024-3564001	Karnstraat 3, 6532TX Nijmegen kees.hermens@hotmail.com
Utrecht/'t Gooi	Gijs Elders 035-5383830	Wakkerendijk 18, 3755DC Eemnes gijs.elders@ziggo.nl
Noord Holland	Jan van Gils 020-4972654	Pilarenlaan 6F, 2211NB Noordwijkerhout j.van.gils22@kpnplanet.nl
Zuid Holland	Alex Muller 070- 3019477	De Tol 365, 2266 EG Leidschendam alex82muller@gmail.com
	Sjaak Koomen 0252-215981	Vinkenlaan 6, 2172 JV Sassenheim j.koomen8@gmail.com
Zeeland	Adrie Poortvliet 0118-463259	Henri Dunantstr. 32, 4388NK Oost Souburg adriepoortvliet@hetnet.nl
Noord Brabant	Jan Wouters 073-6212997	Com. de Quaylaan 290, 5224CZ Den Bosch ja.wouters@planet.nl
Limburg	John Snackers 045-5252557	Groesweg 26, 6451GG Schinveld snack018@planet.nl

Merapi Tour & Travel

Dé Indonesië reisspecialist

Merapi maakt reizen naar het voormalig Nederlands Nieuw-Guinea weer gemakkelijk!

Merapi Tour & Travel is de Indonesië specialist en biedt onder andere reismogelijkheden naar Papua. Enkele keren per jaar organiseren we groepsreizen naar o.m. Biak, Jayapura en de Baliemvallei, maar het hele jaar door kunt u bij ons terecht voor individuele reizen. Op verzoek stellen wij ook graag reizen samen voor kleinere groepen.

In het najaar van 2016 organiseren we een groepsreis naar Jayapura, Manokwari, Sorong met Teminabuah en Raja Ampat, Fak Fak en Kaimana. Heeft u interesse? Laat het ons weten via info@merapi.nl of bel 088-8111999.

Meer weten over Indonesië en alle vakantiebestemmingen. Laat u dan inspireren in ons REISCAFÉ op 19 maart, 16 april of 14 mei.
Tot ziens

Merapi Tour & Travel

Prinses Irenestraat 58
6611 BK Overasselt
088-8111999

www.merapi.nl
Email: info@merapi.nl

